

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. ХАСКОВО, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, III-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СТРАТИМИР Г. ДИМИТРОВ

Членове: БОРЯНА П. БОНЧЕВА-Д.
КРАСИМИР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря СИЛВИЯ Г. ДЕЛЧЕВА

в присъствието на прокурора В. Р. Р.

като разгледа докладваното от СТРАТИМИР Г. ДИМИТРОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225600600483 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по чл. 313 и сл. от НПК.

С Присъда № 12 от 24.03.2022 год. по нохд № 1085/2021 год. РС– Хасково е признал подс. Т. З. Г. от гр.Д., понастоящем живущ в М., Ф. р. Г. за виновен в това, че в периода от м.октомври до 11.11.2016 год. в гр.Х. с цел да набави за себе си имотна облага възбудил и поддържал заблуждение у Т. Р. В. от гр.Х. – че ще му закупи строителен багер от Г. на стойност 25 000 евро с легова равностойност 48 895.75 лв. и с това причинил на „*****“ЕООД – Х., представлявано от Р. Р. от гр.С. имотна вреда в големи размери, а именно на стойност 48 895.75 лв., поради което и на осн. чл.210 ал.1 т.5 вр. чл.209 ал.1 и вр. чл.54 ал.1 от НК го осъдил на „лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим.

В съответствие с така постановеното поставил в тежест на подсъдимия и направените по делото разноси.

Недоволен от така постановената присъда е останал защитникът на подсъдимия адв.М. Р. от АК - Хасково, който в законния срок я обжалва с оплаквания, че е постановена в нарушение на закона, при необоснованост на изводите на съда и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Навежда довод и за несправедливост на наложеното наказание. Намира за недоказан субективния състав на престъплението измама както с оглед

момента на възникване на умисъл, така и поради това, че сумата била възстановена. Отправя искане да се отмени осъдителната присъда, вместо което да се постанови нова – оправдателна.

Подс.Г. е подал самостоятелна въззивна жалба против присъдата с искане същата да бъде отменена и постановена оправдателна, като е заявил, че прилага прокурорско постановление на прокурор от Прокуратурата – Мюнхен за прекратяване на досъдебно производство, водено в Германия за същото престъпление и разписка за възстановена от него на свидетеля В. сума от 25 000 евро. Всъщност такава разписка не е приложена към неговата жалба, като самият жалбоподател уточнява, че е приложена по делото. Вторият приложен документ не е прокурорско постановление, а уведомително писмо от прокурор от Прокуратурата – Мюнхен до него, че се прекратява досъдебно производство.

В законния срок против жалбите не са постъпили възражения.

По жалбите не са направени искания за събиране на нови доказателства, такива страните нямат и пред въззивния съд.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурор от ОП – Хасково намира жалбата неоснователна. Поддържа, че воденото в Германия наказателно производство е било трансферирано у нас и поради това не е допуснато нарушение на принципа „non bis in idem“. Дава заключение да бъде потвърдена обжалваната присъда.

Подсъдимият не се явява, а неговият защитник поддържа подадените две отделни въззивни жалби. Признава обаче, че наказателното производство, водено в Германия не е било прекратено поради това, че липсва престъпление, или поради това, че негов извършител не е подсъдимият. Ето защо намира, че въззивният съд следва да прецени и се произнесе по делото по същество, като обсъди събраните доказателства. Поддържа, че не е налице извършено от подсъдимия деяние, съставомерно по чл.210 от НК, тъй като не е доказан пряк умисъл в неговите действия. Необоснован, като неподкрепен от доказателствата по делото бил извода на първостепенния съд, че подсъдимият е действал по предварително съставен план да въведе свид.Радев в заблуждение и е следвал същия в продължителен период от време. На това основание поддържа искането за постановяване на нова, оправдателна присъда. Алтернативно пледира за несправедливост на наложеното наказание относно определянето му при условията на чл.54 ал.1 от НК, като обръща внимание, че отдалечеността във времето на извършване на деянието /2016 год./ е достатъчно самостоятелно основание за приложение на чл.55 от НК.

Хасковският окръжен съд, като провери правилността на обжалваната присъда по посочените във въззивната жалба оплаквания и изтъкнатите доводи, а така също и служебно и изцяло на осн. чл. 314, ал. 1 от НПК, констатира следното:

Жалбите са подадени в законния срок, против подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, от легитимирани да обжалват страни с правен интерес, поради което са допустими.

Настоящият съдебен състав намира, че приоритетно, преди да изразява становище по

фактическа обстановка, правна квалификация, вид и размер на наказание, следва да обсъди възражението по самостоятелната въззивна жалба от подсъдимия за отмяна на постановената от първата инстанция присъда и прекратяване на наказателното производство на основание правилото „non bis in idem“ поради това, че наказателно производство за същото деяние е било водено в Германия и прекратено .

Всъщност приложения към неговата въззивна жалба документ не представлява същинско прокурорско постановление, а уведомително писмо от прокурор Д. от Прокуратурата – Мюнхен до него затова, че „досъдебното производство се прекратява на осн. чл.170 ал.2 от НПК.“ Посочен е номера на досъдебното производство – 262 Js 178168/17. Съществено е, че писмото е от м.април 2022 год., а обжалваната присъда на РС – Хасково е била постановена на 24.03.2022 год., т.е. към момента на постановяването □ не е имало издаден прокурорски акт на немски прокурор.

За да се изяснят релевантни за изводите на съда в тази насока обстоятелства, бе издадена европейска заповед за разследване /ЕЗР/ до Прокуратурата – Мюнхен с искане за предоставяне на информация – водено ли е разследване за извършено престъпление против българския гражданин Т. З. Г., какви факти са били предмет на разследване, какъв акт е бил постановен, влязъл ли е в сила и да се представи копие от същия. ЕЗР бе изпълнена от Прокуратурата – Мюнхен и видно от предоставената информация, наказателното производство, водено от тази прокуратура № 262 Js 178168/17 е било предадено /трансферирано/ на българските власти за наказателно преследване, а постановление за прекратяване е било издадено на 4.04.2022 год. поради това, че на 26.03.2022 год. е изтекла давността за наказателно преследване по немското законодателство. Приложено е копие от прокурорското постановление. В същото е описана фактическа обстановка, даваща основание да се заключи, че се отнася за същото деяние, извършено от същото лице – подсъдимия, което също е било квалифицирано като „измама“. С оглед предвиденото по НК на Федерална република Германия наказание, давностният срок за наказателно преследване е бил петгодишен и е изтекъл е на 27.03.2022 год., което е наложило издаване на постановлението за прекратяване. Същевременно изрично е посочено, че деянието се разследва от Прокуратурата – Хасково в България.

Съдът установи също така, че по неизвестни причини и съображения наблюдаващият прокурор от РП – Хасково не е приложил по настоящото ДП документите, установяващи трансфер на наказателно производство от Федерална република Германия в Република България за настоящото деяние. Същите бяха представени пред въззивната инстанция от участващия прокурор от ОП – Хасково в с.з. Оказва се, че от Прокуратурата – Мюнхен е била отправена молба от 4.07.2018 год. до ОП – Хасково /препратена по компетентност на РП – Хасково/ за поемане на наказателно преследване срещу българския гражданин Т. З. Г. за две деяния, едното от които напълно идентично с разследваното по настоящото ДП, а с писмо от 15.08.2018 год. наблюдаващият прокурор от РП – Хасково на осн. чл.484 ал.2 от НПК на България е изразил съгласие да поеме разследването по образуваното в Германия наказателно производство именно „с оглед спазване принципа non bis in idem“.

Предвид изложеното, осъществяването на трансфер /поемане/ на наказателното производство, водено за същото престъпление против същото лице в Германия от РП – Хасково се установява по несъмнен начин.

Съдът не коментира кое е налагало Прокуратурата – Мюнхен да държи последващо постановление за прекратяване на воденото при тях наказателно производство поради изтекла давност след трансфера му в България, като счита, че изследване на немският приложим закон не се налага. Същественото е, че наказателното производство, водено в Германия не е било прекратено на някое от следните основания - че не е било извършено деяние, че деянието не съставлява престъпление, или че не е било извършено от обвиняемия.

Като прецени изложеното в съвкупност, въззивният съд намира, че с постановяването на присъда на първа инстанция от РС – Хасково, респ. с продължаване на разглеждането на делото и решаването му по същество от настоящата инстанция, няма да се достигне до нарушение на принципа „non bis in idem“.

По фактическата обстановка:

Подсъдимият Т. З. Г. е на ** год. от гр.Д., но от години живее във Ф. р. Г., по време на водене на ДП и разглеждане на делото – в гр.М. Същият е *****, *****, ** ***** ****, *****. Пред българския съд е заявил, че последно е работил като ***** в *****, а на разпит пред немските власти – че е търсещо работа лице.

Свид.Т. Р. В. е от гр.Х. Занимава се с ***** *****, която осъществява чрез предприятието на дружеството „*****“ЕООД, което е еднолична собственост на неговата дъщеря свид.Р. Р., а той оперирал с генерално пълномощно от нейно име. Всъщност транспортната дейност се движела изцяло от него, свид.Р. е по професия адвокат.

Подс.Г. и свид.Р. се запознали през 2016 год., когато по едно и също време били на почивка в курорта „П.“ в България. Допаднали си и се сприятелили. Подс.Г. разказал, че има бизнес в Германия, без да уточни какъв. Контактите им продължили и след това. Свид.В. нееднократно поръчвал на подс.Г. да му намира на изгодни цени от Германия различни стоки /електроника, инструменти, техника и пр./ и последният му ги доставял. Така постепенно подсъдимият спечелил доверието на свидетеля.

През м.октомври 2016 год. подсъдимият предложил на свид.В. да намери на изгодна цена в Германия две строителни машини – багери, които двамата да закупят и да развият съвместен бизнес. Уверил го, че има добри контакти в ръководството на община Д., която ще им възлага поръчки за работа. По-голямата машина трябвало да закупи свидетелят, защото разполагал с повече пари, такава могла да се намери за около 25 000 евро, а подсъдимият щял да закупи по-малка за около 15 000 евро. Започнал да му изпраща по приложение „Вайбър“ снимки на различни строителни машини и линкове към сайтове за продажба на такива.

Известно време свид.В. не одобрявал предложените машини. В началото на м.ноември обаче подсъдимият го уверил, че е попаднал на много изгодна оферта. Изпратил

му снимка на багер, произведен 2008 год. на цена 25 000 евро, като го предупредил, че към машината има голям интерес, защото цената е атрактивна и трябва да се действа бързо.

Свид.В. харесал машината и се въодушевил от идеята. Споделил я с дъщеря си, започнал да обмисля перспективи. Уведомил подсъдимия, че ще му преведе парите по банков път. Подс.Г. му изпратил по „Вайбър“ копие на кредитната си карта и номера на банковата си сметка в „Дойче постбанк“ – М. Изпратил му също на служебния имейл на „*****“ЕООД и ръкописно попълнена фактура №127/11.11.2016 год. на немски език, издадена на „*****“ЕООД – България, Х. като получател за машина „Bagger JD3CX“ на цена 25 000 евро. Фактурата била подписана от подсъдимия. Свидетелят показал документите на дъщеря си, свид.Р., която не одобрила това, че фактурата е попълнена ръкописно, но той я уверил, че има пълно доверие на подсъдимия. Наредил на счетоводителката на дружеството свид.И. Л.а да преведе сумата по посочената банкова сметка. Последната направила опит да извърши превода онлайн чрез интернет банкиране, но не успяла. Тогава на 11.11.2016 год. свид.В. посетил банковия клон на „Юробанк“ в Х. и лично наредил да се преведе сумата от 25 000 евро от сметката на „*****“ЕООД по посочената от подс.Г. негова сметка в Германия *****. Като основание за превода била посочена гореспоменатата фактура. За транзакцията бил издаден платежен ордер с наредител „*****“ЕООД и получател Т. З. Г..

В следващите дни подсъдимият, макар да не бил закупил никакъв багер, уверил свид.В. в обратното и му казал, че може да организира превоз на машината от Германия за България. Свид.В. се свързал със свой колега свид.М. Б.,***** на „*****“ЕООД – Х., също транспортно дружество, което разполагало с товарни композиции, които могат да превозват извън габаритни товари, какъвто е багерът, и му възложил превоза от Г. до Х. Подал му адрес на товарене, който на свой ред бил получил от подсъдимия. Свид.Б. след проверка в приложението „Гугъл мапс“ го уведомил, че на този адрес вижда сгради и това не е място, откъдето може да се товари строителна техника, но свид.В. го уверил, че адресът е точен и всичко ще бъде наред.

Междувременно в следващите няколко дни свид.В. харесал в немски сайт за продажба на леки автомобили обява за продажба на „БМВ“ Х6 на цена 30 000 евро и поискал от подсъдимия да отиде на място, да огледа автомобила и провери техническото му състояние. Подсъдимият извършил огледа, направил снимки и ги изпратил на свидетеля. Той харесал автомобила. По това време свид.Б. го уведомил, че подготвя товарна композиция за М. Тогава свид.В. решил сам да отиде до М., да присъства на товаренето на багера, както и лично да огледа и евентуално да закупи лекия автомобил. Обадил се на подсъдимия, че ще пътува до Г. и се уговорили да се срещнат на границата с А. Свид.В. ангажирал племенника си свид.А. А. да го откара с автомобил до З., където щял да го посрещне подсъдимия, като планирал да се върне с лекия автомобил, който щял да закупи.

На 26.11.2016 год. свидетелите В. и А. отпътували с автомобила на последния и на следващия ден рано сутринта се срещнали с подсъдимия на бензиностанция преди З. Свид.В. се прехвърлил с багажа си в колата на подсъдимия и двамата продължили за М., а

свид.А. се върнал обратно. Датата 27.11.2016 год. било почивен ден, неделя, не било възможно да посетят автоборсата. Подсъдимият предложил на свид.В. да пренощува в квартирата му, а на следващия ден да се заемат най-напред с покупката на лекия автомобил. Свид.В. изобщо не владеел немски език и изцяло се ослянял на подсъдимия затова, как трябва да процедират.

На 28.11.2016 год. двамата посетили автоборсата и свид.В. одобрил автомобила. Поискали собственикът му да бъде уведомен да донесе документите, за да се осъществи продажба. След това се отправили към административна служба в М., където се издавали документи във връзка с регистрацията на автомобили и транзитни номера. Качили се на втория етаж и тогава подс.Г. казал на свид.В., че по телефона му се обаждат собственикът на автомобила. Отдалечил се от него, уж за да разговаря, а след това тръгнал в неизвестна посока. Минали десетина минути, подсъдимият се обадил на свидетеля и му казал да слезе до входа на сградата. Когато отишъл там, свидетелят видял багажа си, оставен до входа, а от подсъдимия нямало следа. Започнал да го търси по телефона, но той бил изключен.

Междувременно свид.В. получил телефонно обаждане от свид.Б., който го уведомил, че товарната композиция е на посочения адрес за товарене на багера и го моли да отиде дотам. Свид.В. се придвижил с такси и на място установил, че на адреса има голяма административна сграда на компания, която доставя газ и електрическа енергия, не се занимава със строителни машини и такива няма.

В този момент свид.В. си дал сметка, че е измамен. Тъй като владеел добре гръцки език, установил, че портиерът на сградата също говори езика. Споделил му неволите си и портиерът се съгласил след работно време да го заведе в полицейско управление. По-късно двамата отишли до Полицейски комисариат 75 в М., където с помощта на портиера като преводач свид.В. разказал на полицейски служители случилото се. Подал жалба, която била заведена под №BY8543 016787 16/5.

След завръщането си в Б., на 1.12.2016 год. свид.В. подал жалба и до РП – Хасково.

Установено е по делото, че подс.Г. е титуляр на банкова сметка ***** в „*****“ – М., по която на 11.11.2016 год. е била преведена от свид.В. сумата от 25 000 евро, постъпила на 15.11.2016 год. На следващия ден 16.11.с.г. сумата е била изтеглена на два транша – 970 евро и 24 000 евро.

Валутният превод, извършен от свид.В. е бил надлежно осчетоводен в счетоводството на „*****“.

Левовата равностойност на 25 000 евро възлиза на 48 895.75 лв. съгласно фиксираният курс на БНБ на лева към еврото – 1.95583 лв. за 1 евро.

Гореописаната фактическа обстановка подробно и безпротиворечиво се установява от събраните на ДП и на съдебното следствие пред първата инстанция доказателства – разпити на свидетели, заключения на експертизи, писмени доказателства и документи, приобщени вследствие на отправена на ДП молба за правна помощ до съдебните власти на Федерална република Германия в лицето на Прокуратурата – Мюнхен и на издадена по време на

настоящото съдебно следствие ЕЗР до същата.

Тук е мястото да се обсъди второто възражение по самостоятелната жалба на подс.Г., а именно, че е върнал да вид.В. сумата от 25 000 евро. Пред скоби заслужава да се изтъкне, че НК не предвижда при престъплението „измама“ връщането на имотната облага на пострадалия като основание за декриминализиране на деянието. Нещо повече, чл.209 и чл.210 от НК дори не съдържат т.нар привилегироваи състави с по-леко наказание в случай на репарирание на причинените вреди, ето защо това обстоятелство би могло да се цени само като смекчаващо вината.

Настоящата инстанция обаче на свой ред намира, че сумата не е била върната.

Подсъдимият се позовава на писмено доказателство – приобщен по делото документ, който той нарича разписка, изготвен единствено на немски език и подписан от него и от свид.В., като до всеки подпис е поставена дата 20.11.2016 год. Свид.В. оспорва да е подписвал такъв документ, но назначена на ДП графологическа експертиза потвърждава, че подписът е негов.

Въпреки това обстоятелствата около изготвянето на документа са повече от мистериозни. По делото са налице убедителни данни, че на датата 20.11.2016 год. подсъдимият е бил в Г., а свид.В. – в Б. Относно подсъдимия, това се потвърждава от справка за задгранични пътувания /т.І л.67 от ДП/, а за свид.В. – от неговите и на свид.А. показания затова, че са отпътували за А. на 26.11. и пристигнали в З. на 27.11.2016 год., когато свид.В. влязъл в Г. заедно с подсъдимия и с неговия автомобил.

Освен това документ, който се изготвя за уреждане на отношения, чийто интерес възлиза на 25 000 евро между двама българи се изготвя на немски език, а свид.В. изобщо не владее същия.

Най-после, подсъдимият поддържа, че е „превел“ сумата на свид.В., т.е. това е станало също чрез банков превод, но такъв не се установява по делото. Ако превод имаше, доказването му не би представлявало проблем така, както подробно се установиха всички детайли относно първоначалния превод на 25 000 евро от сметката „*****“ЕООД към сметката на подс.Г..

Оригиналът на самия документ е бил представен от подсъдимия на немските власти и изпратен от тях едва след като РП – Хасково е приела трансфера на наказателно производство. Намира се в т.IV на л.86. Копия от същия се прилагани на няколко места по ДП, като са били приобщавани по различни поводи и чрез различни процесуални способи. При това на ДП документът е превеждан няколко пъти от различни преводачи.

Констатира се, че един от преводите е с коренно противоположно съдържание в сравнение с останалите и то само относно последното изречение, което именно съдържа изявление дали сумата е върната, или ще бъде върната. В останалата му част документът е изявление на подсъдимия, че потвърждава /впрочем документът е наречен „потвърждение“, а не „разписка“, че на 15.11.2016 год. е получил плащане от 25 000 евро по своя банкова сметка от „*****“ЕООД, сумата била предназначена за закупуването на процесния багер,

но до покупка не се стигнало.

Изпратените от немските власти документи при приемането на трансфера са били преведени от Бюро за преводи „**“ – Х. Там последното изречение е преведено така: „Сумата от 25 000 евро ще бъде върната обратно в брой на фирма „*****“-Х.“ - т.IV на л.85 от ДП.

Друг превод на същия документ е бил извършен от лицензирания преводач А. Д., чиито услуги редовно ползва ОС – Хасково - т.IV на л.89. Съдържанието на последното изречение е преведено по същия начин.

Преди осъществяването на трансфер на наказателно производство, на ДП от разследващия орган е била изпратена молба за правна помощ до Прокуратурата – Мюнхен с искане за предоставяне на различна информация. Молбата е била изпълнена и сред изпратените документи е и въпросното „потвърждение“. Този превод е бил извършен от „*****_*****“ООД – Пловдив / т.IV на л.18/ и съдържанието на последното изречение е същото.

Самият подсъдим обаче е представил на разследващия орган копие на документа с превод, извършен от ЕТ“***** *****” /т.II на л.22/. В този превод единствено последното изречение е преведено с различно съдържание и гласи „Сумата от 25 000 евро бе върната на фирма „*****“-Х. в брой.“

Впрочем тъй като се отнася само за едно изречение с неособено сложна словесна конструкция, достатъчно достоверна проверка може да се извърши чрез интернет приложението „Преводач“ на „Гугъл“, което потвърждава първите три варианта, а именно – че документът съдържа обещание сумата да бъде върната, а не удостоверява факт на връщането □. Прави впечатление, че във всички преводи /така е в оригинала/ се сочи, че това ще стане в брой, а не както е поддържал подсъдимия – чрез превод.

Така след анализ на доказателствата по делото, настоящата инстанция на свой ред достига до категоричен извод, че свид.В. е превел по банков път от сметка на „*****“ЕООД – Х., действайки като негов пълномощник по сметка на подс.Г. сумата от 25 000 евро, това е станало на 11.11.2016 год., парите са постъпили по сметката на последния на 15.11.2016 год. и не са били върнати. Основанието за превода е било закупуването на строителна машина – багер „Bagger JD3CX“, който подсъдимият е следвало да закупи за дружеството, но той не е сторил това.

По правната квалификация на деянието:

В тази насока са главните доводи и възражения по жалбата на защитника срещу постановената присъда. Съдът ги намира неоснователни.

Осъществени са всички обективни и субективни признаци на престъплението по чл.210 ал.1 т.5 от НК.

От обективна страна са осъществени и двете форми на изпълнително деяние – „възбуди“ и „поддържа заблуждение“. Това се установява при преценка на цялостната

хронология на събитията в тяхната последователност и логическа взаимна връзка. След като подсъдимият и свид.Въчев се сприятелили, а подсъдимият му извършил няколко услуги, той преценил, че е спечелил доверието му. Тогава, през м.октомври 2016 год. му направил съблазнително предложение – да закупи строителни машини от Германия на много изгодни цени, гарнирано с уверение, че има контакти в община Д. и ще бъде осигурена работа, което чертае перспективи за успешен, съвместен бизнес. Заблуждението е било възбудено, а след това грижливо поддържано – изпращани са били снимки и линкове към сайтове за продажба на такива машини. Най-сетне свидетелят бил уведомен, че подсъдимият е попаднал на точното предложение, в уверение на което му изпратил освен снимка на багер още и т.нар. „проформа“ фактура с посочена изгодна цена и дружеството „*****“ като купувач. Така свид.В. е бил мотивиран да се разпорежи с парични средства на „*****“ ЕООД – Х. в полза на подсъдимия, като превел по банков път сумата от 25 000 евро по негова банкова сметка.

Тезата на подсъдимия, че свидетелят се забавил с превода и когато получил парите, багерите били вече продадени, е недостоверна, а парите – върнати, тъй като нито едно доказателство по делото не я подкрепя. Нормалното, логично, а и добросъвестно негово поведение в този случай би било да уведоми свидетеля, че сделката не е реализирана и да му върне парите. Съдът отхвърли категорично това твърдение на подс.Г.. Вместо това, подсъдимият заявил на свидетеля, че всичко е уредено и може да организира превоза от Г. за Х. По това време парите са били изтеглени, още на другия ден след постъпването им по неговата сметка, но не са послужили за закупуването на машина. Всъщност поддържането на заблуждението упорито е продължило вкл. след личното пристигане на свид.В. в М., практически до последния възможен момент.

Подсъдимият така и не сочи откъде е щял да закупи строителната машина. На свид.В. е дал адрес за товарене, където се намира офис на фирма със съвсем различен предмет на дейност и откъдето товарене на строителна машина е практически невъзможно. В тази насока показанията на сви.В. намират подкрепа в показанията на свид.И. Л., водач на товарен камион в „*****“, който е бил изпратен да осъществи натоварването и превоза до България.

Несъмнено е било извършено разпореждане с парични средства в размер на 25 000 евро, собственост на „*****“ ЕООД в полза на подсъдимия. С това му е била причинена имотна вреда в същия размер Левовата равностойност на 25 000 евро възлиза на 48 895.75 лв., поради което имотната вреда е в големи размери, тъй като през 2016 год. МРЗ в страната е била 420 лв., респ. 70 МРЗ – 29 400 лв.

Възраженията на защитата са за несъставоремност на деянието от субективна страна поради липса на пряк умисъл в действията на подсъдимия, но всичко изложено по-горе всъщност ярко илюстрира наличието тъкмо на такъв. За съда не остава съмнение, че действително е бил изготвен и следван план за на възбуждане и поддържане на заблуждение у свид.В., който последователно е бил осъществен.

Предвид изложеното, настоящата инстанция сподели становището и на прокурора, и на районния съд, че деянието на подс.Г. е съставомерно като престъпление по чл.210 ал.1

т.5 вр. чл.209 от НК., за което му е било повдигнато обвинение и признат за вновен.

Относно наложеното наказание:

В тази насока въззивната жалба на защитника съдържа алтернативно искане – за определянето му по реда на чл.55 от НК.

За престъплението по чл.210 ал.1 т.5 от НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ от 1 до 8 години, като е допустимо и наказание „конфискация на имущество“. Първостепенният съд е наложил само основното наказание за срок от 1 година и 8 месеца. При обсъждане на смекчаващите и отегчаващи обстоятелства на практика е достигнал до становище за баланс, но е отмерил наказанието при явен превес на смекчаващите, поради което в тази насока мотивите му са неубедителни.

Въпреки това искането на защитата в тази му част настоящата инстанция преценява като основателно.

От извършването на деянието досега е изминал период от повече от 6 години. ЕКПЧОС установява правото на всеки подсъдим на правосъдие в разумен срок. По делото същият явно е надхвърлен. Не се установява самият подсъдим да носи някаква вина затова. Настоящото разглеждане на делото е повторно, като първоначално постановената присъда от първа инстанция е била отменена заради пороци при изготвяне на обвинителния акт и делото – върнато на прокурора за изготвяне на нов. При първоначалното разглеждане на делото подсъдимият регулярно се е явявал в насрочените с.з., макар да е живеел постоянно в чужбина.

Изтеклият продължителен период от време до голяма степен е обезсмислил и попречил на постигане на целите на индивидуалната, а най-вече – на генералната превенции.

Съдебната практика, и то не само на българските съдилища трайно, непротиворечиво и последователно приема, че приложението на чл.55 от НК, дори без да са налице материалните предпоставки на закона затова, представлява разумна и справедлива форма на компенсиране на подсъдимия за надхвърлянето на разумния срок за приключване на делото.

Ето защо съдът намира, че в случая наказанието на подс.Г. следва да се определи при условията на чл.55 от НК в хипотезата на ал.1 т.1 от същия – под най-ниския предвиден предел от 1 година. Като справедливо наказание съдът прецени „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца. В този смисъл следва да се измени обжалваната присъда. Подсъдимият е осъждан, не е реабилитиран, поради което правилно е постановено наказанието да се изтърпи ефективно при първоначален „общ“ режим.

С оглед изхода на делото и в съответствие с чл. 189, ал. 3 от НПК, правилно в тежест на подсъдимия са били възложени направените по делото разноси.

При цялостната служебна проверка на присъдата по реда на чл.314 от НПК, въззивният съд не констатира други нарушения на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Водим от горното и на основание чл. 334, т.3, вр. чл. 337 ал.1 т.1 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 12 от 24.03.2022 год. по нощд № 1085/2021 год. по описа на РС– Хасково в частта, досежно размера на наложеното наказание и условията, при които се определя същото, като

НАМАЛЯВА размера на наложеното на подс.Т. З. Г. наказание „лишаване от свобода“ от 1 /една/ година и 8 /осем/ месеца – на 10/десет/ месеца, като същото да се счита наложено вместо при условията на чл.54 ал.1 от НК, при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____